

ת"פ 6633/12/18 - י' נ' נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 6633-12-18 מדינת ישראל נ' י'

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה עמית פרייז
מבקש/נאשם י' נ' ע"י עו"ד צופיה אונגר
נגד מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות נתניה
משיבה/מאשימה

החלטה

פתח דבר

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים והיזק לרכוש במזיד.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 30/9/18 בשעות הבוקר, בבית, על רקע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת (אשתו של הנאשם) סרב הנאשם שהמתלוננת תיסע ברכב עם בנם הפעוט. הנאשם הוציא מהרכב את תיקה של המתלוננת, הטיח את הטלפון הנייד של המתלוננת על הרצפה כך שנשבר ולקח אליו את מפתחות הרכב. בנסיבות אלו לקחה המתלוננת את המפתחות הרזרביים ונכנסה עם הפעוט לרכב.

בתגובה ניסה הנאשם לפתוח את דלת הרכב כדי להוציא את הפעוט אך המתלוננת נסעה לאחור. אז לקח הנאשם מספרי מתכת וניסה להוציא אוויר מגלגל הרכב, אך המתלוננת נסעה מהמקום אל תחנת המשטרה.

על פי עובדות האישום השני ביום 22/9/19 איים הנאשם על המתלוננת.

לטענת ההגנה, יש לבטל את כתב האישום, מהטעמים הבאים:

1. העובדות המתוארות באישום הראשון בכתב האישום אינן מהוות עבירה של איומים.
2. האישום בעבירת היזק לרכוש במזיד הוא בגדר זוטי דברים.
3. העמדת הנאשם לדין לצד אי העמדת המתלוננת לדין, מהווה אפליה וטעות בשיקול הדעת של התביעה ויש להתערב בו מכוח דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים ו/או הגנה מן הצדק.

אדון בטענות אלה כסדרן.

העובדות המתוארות באישום הראשון בכתב האישום אינן מהוות עבירה של אימים

לטענת ב"כ הנאשם, האירוע המתואר באישום הראשון, התרחש בשל רצונו של הנאשם למנוע מן המתלוננת לחטוף את הפעוט ולנסוע אתו בדרך מסוכנת ללא ביטוח לרכב וללא חגורת בטיחות. לטענתה, בעובדות כתב האישום אין נוסח מילולי של אימים כלל ותיאור האירוע מתיישב עם אדם שחושש לחייו בנו הפעוט.

משמעות טענת "עובדות כתב האישום אינן מהוות עבירה" היא כי גם אם יקבע כי העובדות המתוארות בכתב האישום נכונות במלואן, הדבר לא יהווה בסיס להרשעה בעבירה המיוחסת לנאשם.

לטעמי, אף בהתעלם מטענותיה העובדתיות של ב"כ הנאשם אשר טענות ברור ראיתי, הרי שקשה לראות כיצד האמור באישום הראשון מבססות עבירה של אימים. בכל הכבוד, טענת המאשימה כי ניסיון לחורר את גלגלי הרכב באמצעות מספרים, מהוות עבירת איום בדרך של התנהגות, אינה מקובלת עליי. התנהגות זו לא ניתן להגדיר כאיום כפי שהיה לנכון לעשות אילו היה מדובר בהנפה או כיוון חפץ חד לעבר אדם, שכן מושא החפץ החד במקרה זה הינו רכוש. מעבר לכך, להתנהגות זו לא נלווית, על פני עובדות כתב האישום, כוונה להפחיד או להקניט את המתלוננת, וקריאת עובדות אלה יוצרת רושם של מי שבא להזיק לרכב, מן הסתם כדי למנוע את נסיעת הנאשמת בו.

משכך, אני מקבל את טענת ההגנה בעניין, ומורה על מחיקת עבירת האימים מהאישום הראשון.

האישום בעבירת היזק לרכוש במזיד הוא בגדר זוטי דברים

ב"כ הנאשם טוענת כי הנאשם פתח את דלת הרכב, ומתנופת הפתיחה נפל הטלפון הנייד. נטען כי מדובר במכשיר ששווי נמוך שהיה שבור קודם לכן, ושהיה שייך לנאשם. לפיכך טוענת ב"כ הנאשם כי מדובר באירוע שהוא בגדר זוטי דברים.

סעיף 34 יז לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך."

מסעיף זה עולה כי על מנת שמעשה עבירה ייחשב בגדר זוטי דברים, יש להביא בחשבון את טיב המעשה, נסיבות המעשה, תוצאות המעשה והאינטרס הציבורי. מבין ארבעה שיקולים אלה, זה שהינו בעל המשקל הרב יותר הוא האינטרס הציבורי (ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ).

כדי לעמוד על האינטרס הציבורי בענייננו, הרי בשלב הדיוני המקדמי בו אנו מצויים, יש לבחון את הדברים בהתאם לעובדות כתב האישום, ולא על פי מסכת עובדתית אחרת לה טוענת ההגנה, ואשר דינה להתברר בשלב הראיות. לאחר בחינה עובדתית זו, סברתי כי אין לקבל את טענת זוטי הדברים בענייננו.

צודקת המאשימה כי בעידן בו אנו חיים, אין לבחון רק את הערך הכלכלי של הטלפון הנייד, זאת נוכח העובדה כי אנשים נוהגים לשמור בזיכרון של הטלפון הנייד מידע כגון תמונות, טלפונים של אנשי קשר וכן לעשות בו שימושים רבים נוספים. מעבר לכך, מכשיר טלפון נייד אינו פריט בעל ערך כלכלי נמוך לעומת פרטי רכוש אחרים.

עוד יש להביא בחשבון כגורם מעצים אינטרס ציבורי את העובדה שהדברים נעשו במסגרת ויכוח בין הנאשם לאשתו, ולא ניתן לנתקם אף מהמשך התנהלות הנאשם באותו אירוע, בדגש על הניסיון לחזור את הגלגלים; כך המדובר בהיזק לרכוש שהינו כחלק מתופעת האלימות במשפחה.

לפיכך, לא ניתן לומר כי זהו אירוע קל ערך, ועל כן אני דוחה את טענת זוטי הדברים.

העמדת הנאשם לדין לצד אי העמדת המתלוננת לדין מהווה אפליה וטעות בשיקול הדעת של התביעה ויש להתערב בו מכוח דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים ו/או הגנה מן הצדק

ב"כ הנאשם טוענת כי בחקירתה במשטרה טענה המתלוננת כי חשבה שעלתה על רגלו של הנאשם עם הרכב. נטען כי אי העמדה לדין של המתלוננת אשר לא עצרה ובדקה מה חומרת הפגיעה שנגרמה לנאשם והמשיכה לנסוע עם פעוט בן שנה וחצי שאינו חגור, מהווה אפליה. כמו כן נטען כי הנאשם מכחיש את עבירת האיומים כלפי המתלוננת וטוען כי בוויכוחים ביניהם יש צעקות וקללות משני הצדדים ואיומים מצד המתלוננת כי תברח עם הילדים לחו"ל.

מדובר בטענה אותה לא ניתן לבחון בשלב המקדמי בו אנו מצויים, ודינה להתברר לאחר הבירור הראייתי, או אז מלוא התמונה העובדתית תיפרס בפני בית המשפט. על כן, אף טענה זו נדחית, ולו לעת הזו.

סיכום

לאור כל המפורט לעיל, מצאתי לנכון להורות על שינוי אחד בלבד בכתב האישום, והוא מחיקת עבירת האיומים מהאישום הראשון.

התיק נקבע להקראה ליום 30/10/19 שעה 8:30. חובת התייצבות לנאשם, ובאת כוחו תודיע לו על כך.

המזכירות תעביר עותק מההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ה אלול התשע"ט, 25/9/19, בלשכה ובהעדר הצדדים.